

Jihadistenes flerkulturelle allianse

Av [CAROLINE GLICK](#), [The Jerusalem Post](#), 2. desember 2008

Til norsk ved [Per Antonsen](#)

Legene ved sykehuset i Mumbai, hvor ofrene etter forrige ukes jihadist-angrep ble behandlet, ble nesten målløse av massakren. Som to leger forklarte til den indiske [nyhetshjemmesiden rediff.com](#), kommer voldelige gjengoppgjør og tidligere terrorangrep ikke i nærheten av hva som skjedde.

Ofrenes kropper viste klare tegn på å ha blitt torturert før henrettelsen. De som var verst torturert, sa de, var de jødiske ofrene. Som en av legene sa det: ”Av alle de døde, var det de israelske ofrene som viste de mest omfattende torturmerker. Det var klart at de ble drept på [angrepets første dag]. Det var åpenbart at de var blitt bundet og torturert før de ble drept. Det var så ille at jeg ikke engang i tankene vil gå gjennom detaljene igjen.” Indias etterrettingsbyrå gjorde kjent at en tilfangetatt jihadist forklarte at de var instruert om å lete seg frem til utenlandske og især israelske ofre.

I kjølvannet av Mumbai-massakrene er det vanskelig å forestille seg at der kan være noe mer ondartet enn jihadistene som plukket ut og drepte ikke-muslimer med slik grusomhet. Men det finnes. Deres flerkulturelle apologeter, som gjør dem i stand til å fortsette å drepe gjennom å forhindre ofrene i å yte motstand, er likeså onde. Jihadistene i Mumbai, akkurat som deres motstykker over hele verden, ble motivert til å drepe gjennom deres tilslutning til den totalitære islam. Den totalitære islam krever utslettelse av det jødiske folk og at alle andre ikke-muslimer underkaster seg.

Jihadistene i Mumbai, akkurat som deres motstykker fra Gaza til Baghdad til Guantanamo er blitt forsvart, og deres handlinger og motiver har blitt bortforklart av deres allierte og lojale apologeter: Vestlige multikulturalister. Multikulturalismen er en kvasi-religion grunnlagt både på moralsk relativisme og en underliggende tro på Vestens grådighet – især den i USA og Israel. Multikulturalister hevder at det er vi i Vesten – eller når det gjelder India, hinduer – som har skylden for alle de voldshandlingene som utøves mot oss fra ikke-vestlige personer.

Når det gjelder Mumbai-massakrene, begynte jihadistenes multikulturelle forsvarere å rettferdiggjøre deres handlinger allerede mens de fremdeles var midt oppe i sitt tortur og mordkalas. I bladet Newsweek kom Fareed Zakaria med et hint om at indiske hinduer fikk som fortjent: ”En av de ufortalte historiene fra India,” forklarte han, ”er at den muslimske befolkningen ikke har tatt del i den velstandsutviklingen landet har gjennomgått de siste ti år. Der er fremdeles en mengde institusjonell diskriminering, og mange forblir forfulgt.”

Så underslo også de multikulturelle mediene det faktum at jihadistene rettet angrepet mot jøder. Utenfor Israel tok det mediene nesten to dager å få frem endog at Chabad-huset var overtatt av jihadistene. Og da de endelig rapporterte at jøder var blitt angrepet, gjorde de anstrengelser for å bagatellisere den strategiske betydning av jihadistenes beslutning om å sende en gruppe utenfor allfarvei, utelukkende for å drepe jøder.

Et skoleeksempel på de vestlige medienes forsøk på å bagatellisere saken sto New York Times for. To dager inn i gisseldramaet mente avisen at: ”det er ikke kjent hvorvidt det jødiske sentret var strategisk utvalgt, eller om det var en tilfeldig gisselscene.”

Det var ikke bare jøder som fikk tåkelagt sin identitet. Jihadistene fikk også det. I nesten et døgn underslo store nyhetsnettverk i Vesten det faktum at morderne var muslimske jihadister, idet de merkelig nok hevdet at de også kunne være hinduterrorister. Dette var merkelig, ikke

bare fordi der ikke er hinduterrorister, men fordi gjerningsmennene helt fra begynnelsen kalte seg selv ”mujahideen,” eller islamske krigere.

Da spillet var ute i forsøket på å skjule identiteten til både gjerningsmennene og ofrene deres, satte jihadistene flerkulturelle medarbeidere i gang med å legge skylden på ofrene. For eksempel publiserte The Los Angeles Times på søndag (1/12) en spalte av jusprofessor Martha Nussbaum ved Universitetet i Chicago, som angrep indiske hinduer. Etter en bekymringsløs avfeiring av de grusomhetene som fremdeles pågikk mens hun skrev, som ”sannsynligvis finansiert utenfor India, i forbindelse med den pågående konflikten over Kashmir,” fokuserte Nussbaum sin vrede på Indias hinduer. Idet hun minnet om den grusomme og tilsynelatende statsgodkjendte volden mot muslimer i den indiske delstaten Gujarat i 2002, fremstilte Nussbaum jihadistene som intet annet enn ofre for en hinduistisk terrorstat som uten grunn har bekjempet muslimer siden 1930-årene.

Nussbaums artikkel var et tydelig eksempel på selektivt flerkulturelt minne. Hun glemte tilsynelatende den islamske erobring av India fra det syvende til det sekstende århundret hvor Indias buddhister ble utryddet og 70 – 80 millioner hinduer ble drept av muslimske krigsherrer. Hun glemte også de tusener av indiske hinduer som er blitt myrdet av jihadister siden 1990-årene.

Etter å ha oversett Indias eldre og nyere historie med jihad, fordømmer Nussbaum en innbilt dobbeltmoral som hun hevder erklærer alle muslimer som terrorister og gir hinduer fribillett til å underkue dem. Selvfølgelig, takket være flerkulturalister som Nussbaum, er den dobbeltmoralen vi lider under, akkurat den motsatte av hva hun beskriver: Vi fortelles at muslimske terrorister er ofre for forfølgelse og utgjør en mikroskopisk del av muslimene. På den annen side, at alle ikke-muslimer som er innblandet i selv marginal vold mot muslimer, er mordere, fanatikere og ekstremister. De er dessuten representative for deres ikke-muslimske samfunn.

Angrepene i Mumbai og flerkulturalistenes anstrengelser for å minimere deres betydning, avslørte to bekymringsfulle sannheter om den globale jihad. For det første viste de at jihadistene er lettlærte. For hver dag blir deres evne til å utføre angrep større. Angrepene i Mumbai var svært sofistikerte både i design og utførelse. Der var ting som liknet tidligere angrep, så som al-Qaida-bombingen av Mike’s Place kafé i Tel Aviv i 2003, og deres henrettelse av kommandanten for den afghanske Nord-alliansen, Ahmed Shah Massoud, 9. september 2001. Men der var også et tydelig innslag av lærdommene fra disse og andre angrep utført av al-Qaida og andre grupper.

Ved å vise sin evne til å forbedre seg gjennom å dra lærdommer av tidligere operasjoner, hadde jihadistene i Mumbai noe til felles med sine kolleger i Pakistan, Gaza, Libanon, Iran, Syria og alle andre steder hvor jihadister har trygge operasjonsbaser. Deres åpenbare kunnskap om sine fienders svakheter minner oss også om de sofistikerte operasjonsmåtene til islamske terrorister i Vesten og i Israel. Overalt hvor jihadist-styrkene opererer fra sikre baser, blir de mer sofistikerte i sin taktikk, trening og doktrine. Deres våpen blir stadig mer avanserte.

Jihadistregimer, akkurat som deres stedfortredere og allierte terrorister, ikke bare øker sin direkte støtte til jihad-terrorister. Slike regimer, og i særdeleshet Iran, foretar en tilpasning av deres økte støtte til terrorgrupper, til sine egne ikke-konvensjonelle våpenprogrammer. Derfor, i tilfellet Iran, blir deres overtakelse av Libanon og Gaza gjennom Hizbollah og Hamas, enda farligere gjennom landets fremdrift i atomvåpenprogrammet. På samme måte utvider atommakten Pakistans militære og etterretningsorganer sin støtte til al-Qaida og Taliban samtidig som de støtter jihadistene angrep i Pakistans største byer, så vel som i India.

Denne progressive forbedringen av evnen og den stadig tettere koordineringen mellom jihadistiske regimer og jihadist-grupper, gir troverdighet til det syn at sannsynligheten øker for hver dag for at et jihadistregime vil væpne jihadist-grupper med atomvåpen.

Den andre sannheten om den globale jihad som Mumbai-angrepene avslørte, er at der er ingenting jihadistene kan gjøre for å få multikulturalistene til å slutte med å forsvare dem. Og der er ingenting effektivt demokratiske regjeringer kan gjøre i forsvaret mot jihadistene som multikulturalistene vil vurdere som akseptabelt. Dette er slik fordi multikulturalistene kan ikke godta det faktum at jihadistene fører krig mot Vesten uten å forkaste selve multikulturalismen. Og siden de ikke vil fornekte det som har blitt deres religion, vil de aldri bli overbevist om at de må slutte med å forsvare jihadister. I tråd med dette grunnleggende faktum, er det verd å vende tilbake et øyeblikk til Nussbaum.

Det eneste rådet hun ga til den indiske regjeringen, som nettopp hadde tatt imot et samordnet angrep, iverksatt og planlagt av så vel hjemlige som utenlandske operative til sjøs og til lands, var å behandle terrorister som vanlige kriminelle. Som hun uttrykte det: ”La oss ta fatt i kriminelle med besluttsomhet, gode bevis og rettferdig saksbehandling, og la oss slutte med å angripe folk ut fra deres religiøse tilhørighet.” Og selvfølgelig, Nussbaum er ikke særlig annerledes i sin fornektelse av å anerkjenne faktumet global jihad, enn mange av de regjeringer som er hovedmål for jihadistregimer og terrorarmeer. Ta for eksempel den påtroppende Obama-administrasjonen.

Iran truer daglig med å ødelegge USA, utslette Israel, stenge Hormuz-stredet, bruke atomvåpen og spre atomvåpen til andre stater. Iran kontrollerer Syria, Libanon og Gaza. Det er den fremste sponsoren til opprøret i Irak, og sammen med Pakistan, hovedsponsor for opprøret i Afghanistan. Det har kultivert strategiske forbindelser med USAs fiender på den vestlige halvkulen, som Venezuela, Nicaragua og Ecuador. Likevel er et av de første utenrikspolitiske initiativer som er lovet av den påtroppende Obama-administrasjonen, å forsøke å engasjere Iran diplomatisk, med det formål å gjøre en storhandel med mullahene.

Eller ta Israel. Den avtroppende Olmert-regjeringen kan godt være ledende i den vestlige verden i sitt forsøk på å fornekte eksistensen til den globale jihad, som har pekt ut Israel som sin sentrale slagmark. Under sitt besøk i Det hvite hus i forrige uke, ble statsminister Ehud Olmert konfrontert med en vantro president George W. Bush som rett og slett ikke kunne forstå hans underlige entusiasme over muligheten for å kunne gi Syria Golan-høydene. Bush kunne ikke fatte Olmerts glødende, om enn rasjonelt uholdbare tro på at om Israel gir Syria Golan-høydene, vil Syria med glede forlate sin beste venn og høye beskytter i Teheran.

Hva Bush tilsynelatende ikke skjønnte, er at Olmerts innsats for en israelsk overgivelse til Syria, stammer fra hans inderlige tiltrekning til multikulturalismen. Om Syria ikke kan skilles fra Iran, betyr det at Israel ikke kan lastes for syrisk aggresjon. Og det er en mulighet som Olmert simpelt hen ikke kan holde ut.

Enkelte kommentatorer avviser faren som kommer fra global jihad ved å påpeke at jihadens globale mål ikke er fulgt opp med globale evner. De argumenterer med at når Vesten endelig beslutter å nedkjempe jihadistene, da vil de lide fullstendig nederlag. Uheldigvis overser dette synspunktet to ting. Det overser det faktum at jihadistene investerer all sin energi til å forbedre og utvide sin evne til å utkjempe krigen. Og det overser det faktum at multikulturalistenes innflytelse vokser stadig, og har gjentatte ganger blokkert vestlige forsøk på å konfrontere jihadistene direkte. Med mindre noe endrer seg snart, vil millioner på millioner av mennesker måtte lide for konsekvensene av den jihadistisk-multikulturelle alliansen.

Kilde: <http://www.jpost.com/servlet/Satellite?cid=1227702394020&pagename=JPost%2FJPostArticle%2FShowFull>